

der er så afgørende mangler, at regeringen må komme med et bedre bud, hvis Enhedslisten skal støtte det.

Som et eksempel på et af de områder, hvor regeringen har vist sig alt for uambitiøs, kan nævnes, at det efter Enhedslistens opfattelse ville have været helt oplagt at inddrage religion/tro og seksuel orientering som områder, klageorganet skulle kunne behandle sager inden for. Men her har regeringen klynget sig til et ræsonnement uden argumenter og blot fastholdt, hvad et flertal i Ligebehandlingsudvalget har formuleret – sådan som regeringen har gentaget det i for eksempel besvarelsen af spørgsmål nr. 8.

Der har været uenighed i Ligebehandlingsudvalget, og regeringen har lagt sig fast på en linje, som følger udvalgsflertallet i dets anbefalinger. Det fremgår for eksempel af de bemærkninger, som regeringen har forsynet lovforslaget med. Her kan man læse, hvordan regeringen har valgt, hvad man klart må kalde »den bløde model«, som arbejdsgiverne har advokeret for, i spørgsmålet om, hvorvidt der skulle laves et selvstændigt administrativt organ.

Enhedslisten har tidligere i Tinget støttet ideen om et klageorgan og gør det fortsat. Efter Enhedslistens opfattelse vil borgere, som føler sig udsat for forskelsbehandling på grund af deres race eller etniske baggrund, langt nemmere og mere smidigt kunne få en afklaring af deres sag med et sådant organ. Som det fremgår af svarene på de stillede spørgsmål, har regeringen imidlertid stædigt fastholdt sin beslutning om at stække vingerne på klageorganet. For eksempel som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 35: »Instituttet kan give udtryk for sin opfattelse af, om der i enkeltsager er sket en overtrædelse af lovens forbud mod forskelsbehandling. Instituttet kan henstille, at der meddeles fri proces til personer, der efter instituttets opfattelse vil kunne få medhold i, at der er sket en ulovlig forskelsbehandling.«

Efter Enhedslistens opfattelse er det ikke overraskende, at regeringen er landet på denne model, al den stund at løsningen af opgaven alene følger af de krav, som indførelsen i dansk ret af et EF-direktiv stiller. I det lys synes regeringen at være gået til opgaven med større ulyst end begejstring med hensyn til at finde muligheden for dynamiske løsninger. Formålet synes at være at

få så skrabet en model etableret, at EU-kravene lige netop kan siges opfyldt, men så heller ikke en millimeter mere.

Resultatet er blevet en model, hvor en smidig adgang til afgørelse af sager omfattet af loven gøres unødigt besværlig. Efter Enhedslistens opfattelse er det netop i denne type sager, der handler om omgangen mellem mennesker i dagligdags situationer, vigtigt, at der er egnede funktioner til rådighed, som hurtigt og med den fornødne autoritet kan behandle sager og konflikter, så mennesker, der oplever diskrimination i dagligdagen, kan få en afklaring af deres situation. Det er der efter Enhedslistens opfattelse ikke skabt grundlag for med den foreslåede model, hvor sagerne først skal behandles af et uafhængigt klageorgan og siden måske føres for domstolene.

Regeringen har ikke ønsket at udvikle en sådan model, men har – fordi EU nu presser på – besluttet at placere denne hybrid af et organ i det nye Institut for Menneskerettigheder. Det er efter mindretallets opfattelse ikke nogen storslået løsning, der her er blevet præsenteret. Klageorganet kan med regeringens formuleringer behandle sager og give udtryk for sin opfattelse i disse, men hvis der skal ske noget mere afgørende, skal det som sagt over domstolene. Denne model kan kun opfattes som et resultat af andre politiske hensyn – nemlig at få gjort kål på en institution, som kan fungere som et uafhængigt korrektiv til magtens udøvere på dette område.

Som Enhedslisten sagde det under 1. behandlingen, synes vi slet og ret, at den her løsning er for slap.

Et *syvende mindretal* i udvalget (IA) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Tjødøvelsdisflokkurin og Siumut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen. Der gøres opmærksom på, at et flertal eller et mindretal i udvalget ikke altid vil afspejle et flertal/mindretal ved afstemning i Folketingssalen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.